

ה"ת 58668/06/23 - בן ציון זך נגד משטרת ישראל - תחנת משטרת לוד, מדינת ישראל, מדונה בורטרשוילי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ה"ת 58668-06-23 זך נ' משטרת ישראל - תחנת משטרת לוד ואח'
תיק חיצוני:

בפני	כבוד השופט עמית מיכלס
מבקש	בן ציון זך
נגד	
משיבים	1. משטרת ישראל - תחנת משטרת לוד 2. מדינת ישראל 3. מדונה בורטרשוילי

החלטה

1. לפניי בקשה נוספת למתן החלטה בעניין מוצגים (תכשיטים ויהלומים) הקשורים לתפ"ח 67082-06-18, במסגרתו הורשע אדם בביצוע עבירות של רצח בכוונה תחילה, שוד בנסיבות מחמירות, הצתה ושיבוש מהלכי משפט, ומשפטו הסתיים זה מכבר. המילה "נוספת" מתבקשת, שכן בפרשיה זו ניתנו בעבר שתי החלטות בקשר לתפוסים:

האחת, החלטה מיום 21.3.2021 שניתנה על ידי כב' השופטת מ' גרינברג במסגרת ה"ת 40329-01-21, במסגרתה נקבע, ביחס לתכשיטים וליהלומים שנמצאו במשרדו של המנוח, שאלו יצולמו על ידי המשטרה, המשטרה תציג אותם לנאשם, ו"ככל שלא יטען לבעלות יושבו למשפחת המנוח".

השנייה, החלטתי מיום 28.6.2023 שניתנה במסגרת ה"ת 14398-03-23, בנוגע להליך בו ביקש מי שהגדיר עצמו כחברו הקרוב של המנוח, לקבל לידיו את התפוסים.

2. בשני ההליכים הסכימה המדינה להשיב את התכשיטים לבעליהם החוקי, אולם הבהירה שאין בידה יכולת לקבוע מיהם אולם בעלים.

3. דין הבקשה להידחות.

כפי שהבהרתי בהחלטתי בה"ת 14398-03-23, הבקשה מתייחסת להליך שהסתיים לפני זמן רב, בו ניתנה החלטה שהפכה לחלוטה, ועל כן דינה להידחות אף ללא צורך בקיום דיון.

4. מעבר לאמור, ואף זאת צוין באותה החלטה, מאחר שלא ניתן ללמוד מיהו הבעלים של התכשיטים, הרי שממילא סוגית הבעלות על התכשיטים חורגת מגבולותיו הצרים של ההליך הפלילי שהתנהל. הדברים עולים בצורה ברורה אף במסגרת הבקשה הנוכחית, כאשר עולה מטעונו הצדדים שעדיין קיימות מחלוקות עובדתיות ומשפטיות בנוגע לזיקתם הקניינית לתכשיטים. כפי שנקבע, "במצב דברים זה, דומה שההליך המתאים לליבון המחלוקות, שלא לובנו בגדרו של ההליך הפלילי, ובראשן קביעת הבעלות בתכשיטים - הוא ההליך האזרחי". כוחן של דברים אלו יפה גם עתה, ואולי אף ביתר שאת, לאחר שלמשוואה נכנס גורם נוסף הטוען לבעלות בתפוסים.

5. אזכיר את סעיף 36 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה) הקובע:

"הוגש החפץ כראיה לבית המשפט, רשאי בית המשפט, בין בפסק דינו בענין הנדון ובין בצו מיוחד, לצוות מה יעשה בו..."

כן אשוב ואזכיר את דברי השופט י' דנציגר, בדעת רוב, בבש"פ 2013/13 מדינת ישראל נ' גולן, פסקה 13 (16.10.2013) בנוגע למטרתו של סעיף 36 לפקודה:

"...הקביעה לפיה בנסיבות העניין ההליך לפי סעיף 36 לפקודה אינו ההליך המתאים לקביעת הזיקות הקנייניות, נעוצה בראש ובראשונה בתכליתו של סעיף זה. מדובר בסעיף שנועד להקנות סמכות טכנית ופרוצדוראלית לבית המשפט להורות מה יעשה במוצגים שהובאו לפניו. מטרתו של הסעיף "להעלות תיקון לחפצים המצויים בידי המשטרה בקשר להאשמה פלילית, לאחר שזו נדונה וחוסלה על-ידי בית המשפט"... סעיף 36 לפקודה מקנה לבית המשפט הדין בעניין פלילי סמכות עזר בסיום המשפט הפלילי ולפיכך אין הוא יכול להוות אכסניה לניהול "משפט שאחרי המשפט". אין לצפות משופט שדן במשפט הפלילי להמשיך ולנהל בתום המשפט הפלילי דיון מהותי רחב היקף בשורת סוגיות עובדתיות ומשפטיות שלא נדרשו כלל לצורך הכרעת המשפט הפלילי. מתן גושפנקא להרחבת יתר של ההליך לפי סעיף 36 לפקודה תפגע באופן קשה באינטרס שבייעול ופישוט ההליך הפלילי. בנסיבות בהן שופט מגיע לכלל מסקנה כי האפיק הדיוני של סעיף 36 לפקודה אינו ההליך הראוי לדון בבקשה, רשאי הוא לסרב לדון בה שכן לשונו של סעיף 36 נוקטת בביטוי "רשאי בית המשפט". קרי, מדובר בסמכות שעצם הפעלתה מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט. (ההדגשה במקור - ע.מ.)

דברים אלו יפים, כאמור, גם לענייננו.

6. נוכח כל האמור, הבקשה נדחית. התכשיטים יושבו לבעליהם, בהתאם להחלטות קודמות שניתנו. ככל שהבעלים אינם ידועים או מוסכמים, יוכל צד מעוניין לפנות לערכאות המתאימות, אולם זאת שלא במסגרת ההליך הפלילי.

7. המזכירות תמציא החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג תמוז תשפ"ג, 12 יולי 2023, בהעדר הצדדים.